

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 209/2021
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Агенције за вештачење и консалтинг, АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд из Крагујевца, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Први основни суд у Београду, решењем П 53884/20 од 31.12.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за поступање. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца као привредног субјекта, који обавља делатност као предузетник и тужене као правног лица, насталом услед неизвршења обавезе исплате накнаде за обављено вештачење у предмету Основног суда у Крагујевцу. Затим, имајући у виду природу спорног материјалноправног односа међу странкама, односно чињеницу да се ради о спору проистеклом из обављање делатности предузетника, чија је основна делатност пружање услуга економско-финансијског вештачења, као и да су стране у спору привредни субјекат предузетник и правно лице, да су испуњени субјективни и објективни критеријуми за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, због чега је одлучио као у изреци.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 2979/2021 од 29.03.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да тужена иако правно лице, није привредни субјекат. Затим, да није испуњен објективни услов за заснивање надлежности привредног суда, имајући у виду природу материјалноправног односа који је предмет спора.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 12.11.2020. године. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 3.500,00 динара. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 5077/16 по налогу суда, обављао послове вештачења и да за обављено допунско вештачење тужиоцу није исплаћена накнада и награда у износу од 3.500,00 динара.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Тужена Република Србија је правно лице, а предмет тужбеног захтева исплата дуга на име накнаде и награде за обављено вештачење, те нису испуњени ни субјективни ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**